

full

D I O C E S À

S O L S O N A | V I C

L'Any de la Fe arriba a la seva fi

L'Església ha viscut tot un any en què ha reflexionat i aprofundit sobre la seva fe, segurament amb diferent intensitats, segons la diòcesi o la parròquia. Diumenge vinent, dia 24 de novembre, el sant pare Francesc presidirà la missa de clausura a la plaça de Sant Pere del Vaticà.

Ens consta que han estat moltes les iniciatives, les xerrades i també les publicacions de llibres relacionades amb aquest esdeveniment. Ha estat un any especial per moltes coses: al febrer, la renúncia de Benet XVI ens deixava a tots sorpresos, així com l'elecció del papa Francesc que infonia esperança a tota l'Església. Ambdós han deixat el llegat de les catequesis que han anat fent sobre la fe, i una encíclica

—signada per Francesc, però bàsicament escrita pel seu predecessor—, *Lumen fidei*. A l'estiu, la reunió del Sant Pare amb milions de joves a Rio de Janeiro va suposar una gran catequesi i un reforçament de la fe, pregant amb esperança pel futur de l'Església. I el passat octubre, l'Església a casa nostra reflexionava i donava gràcies per la beatificació de centenars de màrtirs que van donar la seva vida per la fe. Uns testimonis de llum que hauran de passar algunes generacions perquè puguin ser valorats en la seva vertadera realitat, perquè s'hi barreja sense dubte tot un reguitzell de males vibracions d'una guerra que va enfrontar germans i veïns. En fi, Senyor, augmenteu la nostra fe.

Diumenge XXXIII de durant l'any | Cicle C

Lectura de la profecia de Malaquies (3,19-20a)

Vindrà aquell dia abrusador com una fornall. Tots els orgullosos i els injustos seran igual que rostoll, i aquell dia, quan arribi, els incendiarà, no en deixarà ni l'arrel ni la tija, diu el Senyor de l'univers. Però per a vosaltres, que venereu el meu nom, sortirà el sol de la felicitat, i els seus raigs seran saludables.

Salm responsorial (Salm 97)

Ve el Senyor a judicar
amb raó tots els pobles.

Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (3,7-12)

Germans, ja sabeu què heu de fer si voleu imitar-nos. Entre nosaltres no vivíem mai desvagats, i a ningú no demanàvem de franc el pa que menjàvem, sinó que ens escarrassàvem treballant nit i dia, per no afeixugar ningú dels vostres. No és que no tinguem dret a la nostra manutenció, però volíem donar-vos un exemple amb la nostra vida, perquè vosaltres l'imitéssiu. Recordeu que quan érem entre vosaltres us repetíem aquesta regla: «Qui no vulgui treballar, que no mengi.» [...]

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (21,5-19)

En aquell temps, alguns parlaven del temple, fent notar les seves pedres magnífiques i les ofrenes que el

decoraven. Jesús digué: «Això que veieu, vindran dies que tot serà destruït: No quedarà pedra sobre pedra.» Llavors li preguntaren: «Mestre, ¿quan serà tot això i quin senyal anunciarà que està a punt de succeir?»

Jesús respongué: «Estigueu alerta, no us deixeu enganyar, perquè en vindran molts que s'apropriaran del meu nom. Diran: "Sóc jo", i també: "Ja arriba el moment." Deixeu-los estar, no hi aneu, amb ells. I quan sentireu parlar de guerres i de revoltes, no us alarmeu. Això ha de succeir primer, però la fi no vindrà de seguida.» Després els deia: «Una nació prendrà les armes contra una altra, i un regne contra un altre regne. Hi haurà grans terratrèmols, fams i pestes pertot arreu, passaran fets espantosos i apareixeran al cel grans senyals d'amenaça.

Però abans de tot això se us enduran detinguts, us perseguiran, us conduiran a les sinagogues o a les presons, us presentaran als tribunals dels reis o als governadors, acusats de portar el meu nom. Serà una ocasió de donar testimoni. Feu el propòsit des d'ara de no preparar-vos la defensa: jo mateix us donaré una eloqüència i una saviesa, i cap dels vostres acusadors no serà capaç de resistir-la o de contradir-la. Sereu traïts fins i tot pels pares, pels germans, parents i amics, en mataran alguns de vosaltres, i sereu odiats de tothom pel fet de portar el meu nom. Però no es perdrà ni un dels vostres cabells. Sofrint amb constància us guanyareu per sempre la vostra vida.»

Servir Déu | Mn. Marc Majà i Guiu

Jesús, en l'evangeli d'avui, fa uns advertiments forts als seus seguidors: «estigueu alerta, no us deixeu enganyar», «us perseguiran», «sereu traïts». Aquests advertiments van seguits, però, d'una promesa serena: «sofrint amb constància us guanyareu per sempre la vostra vida». En el fons, Jesús ens està ensenyant que el camí del deïxible acaba essent el camí del mestre. I el camí del mestre passa per la creu, desembocant en la resurrecció.

Sempre que parlem de la duresa de seguir Crist, de la radicalitat que exigeix el seu seguiment, ens assalta el dubte i ens preguntem: val la pena tot això?

L'oració col·lecta amb què comencem la missa d'aquest diumenge acaba amb les paraules següents: «la felicitat sols és plena i perdurable quan us servim a

vós, autor de tots els béns».

Pot haver-hi «felicitat» en una vida entesa com un «servei a Déu»? ¿No ens posa això en un nivell inferior, en un captament d'esclaus (passar tota la nostra vida dedicant-nos a servir la divinitat)? La resposta a aquestes preguntes dependrà de quin Déu estem parlant. El Déu de Jesucrist és el Déu Pare, Creador. El Déu de Jesucrist és el Déu que s'encarna per amor a la seva criatura. El Déu de Jesucrist és el Déu que envia el seu Sant Esperit al món per tal d'acompanyar-lo, santificar-lo i portar-lo a plenitud. Per aquest motiu, servir Déu és la manera més gran, més dignificant, més alliberadora de viure en aquest món. Perquè el Déu a qui servim és el Déu que vol el millor per a la seva criatura. I tant que val la pena servir Déu!

L'Església amb tothom, al servei de tothom |

Romà Casanova, bisbe de Vic

La jornada de Germanor o de l'Església Diocesana coincideix amb els dies finals de l'Any de la Fe. Durant tot aquest temps de gràcia que el Senyor ens ha concedit hem estat convidats a aprofundir en la nostra fe, a revitalitzar-la, a redescobrir-nos creients. A la llum de la fe veiem el misteri de l'Església, que troba la seva llum en Jesucrist i és enviada a la humanitat per a l'anunci del mateix Crist que resplendeix en la seva faç.

L'Església ha nascut del misteri de donació de Déu, que en el seu Fill Jesucrist ha manifestat en plenitud el seu amor generós i misericordiós a favor de tots els homes. Per això l'Església, com ens recorda contínuament el papa Francesc, no pot ser mai autoreferencial, no es pot tancar en ella mateixa, dins els seus àmbits propis, sinó que ha de sortir a trobar-se amb tothom.

I quan parlem de l'Església ja sabem prou bé que ens referim a tots els batejats. La missió de l'Església és universal, ella és enviada a tothom; i tot batejat ha de sentir en el seu cor la crida a participar, segons les seves possibilitats i vocació pròpia, en la missió de l'Església, l'anunci de Crist a tots els homes.

La jornada de Germanor d'aquest any ens recorda com l'Església és cridada a la missió universal, catòlica, envers tothom, essent la servidora de tots els homes. La vocació cristiana de servei neix del mateix Crist, el Fill de l'home, que no ha vingut a ser servit, sinó a servir i a donar la vida per la multitud (Mt 20,28). L'Església és la serventa de Déu, la que pertany del

tot a Déu, per a poder servir del tot la humanitat.

Però Germanor no ens demana solament teoria — per altra part, molt important i necessària per a saber qui som i vers on caminem—, sinó que ens demana aportació concreta per tal que l'Església, de la qual tots formem part, com a Poble de Déu i Cos de Crist, pugui complir millor la seva missió amb tothom i al servei de tothom.

Concretant encara més, la campanya de Germanor d'aquest any ens demana que siguem ben generosos per a donar suport a la urgent tasca d'evangelització, de servei litúrgic, de sosteniment del clergat i de caritat de la nostra Església, és a dir, de «nosaltres». És molt el que fem, gràcies a la generositat i dedicació de tants i tants de vosaltres; però encara ens resta molt per fer per a complir la missió encomanada pel mateix Crist. A la nostra diòcesi cal que ens llancem a la gran aventura de la «Nova Evangelització», sortint dels nostres àmbits eclesials i anant a les «perifèries» de la nostra societat, com ens demana el sant pare Francesc; ens cal donar suport a projectes catequètics i educatius; ens cal mantenir i restaurar locals i temples; ens cal tenir cura dels sacerdots, encara més en la seva ancianitat i malaltia; ens cal retrobar llocs de servei als més necessitats. Hi ha tant per fer amb tothom i al servei de tothom, que ens cal la generositat de tots. Amb el poc o el molt de cadascú podem fer tant al servei de tothom. Des d'ara, gràcies per la generositat envers l'Església, servidora de la humanitat.

Agenda litúrgica de la setmana

17 ■ Diumenge XXXIII de durant

l'any Cicle C. Santa Isabel d'Hongria (1207-1231). Sant Gregori Taumaturg, bisbe (s. III).

Lectures: Malaquies 3,19-20a / Salm 97 / 2 Tessalonicencs 3,7-12 / Lluc 21,5-19

Litúrgia de les hores: Setmana I

18 ■ Dilluns. Sant Aureli, màrtir. Dedicació de les basíliques de sant Pere i de sant Pau, apòstols.

Lectures: 1 Macabeus 1,11-16.43-45.57-60.65-67 / Salm 118 / Lluc

18,35-43

19 ■ Dimarts. Sant Crispí, bisbe (s. III).

Lectures: 2 Macabeus 6,18-31 / Salm 3 / Lluc 19,1-10

20 ■ Dimecres. Sant Octavi, màrtir (†284).

Lectures: 2 Macabeus 7,1.20-31 / Salm 16 / Lluc 19,11-28

21 □ Dijous. La Presentació de Santa Maria, verge. Sant Gelasi, papa (s. V).

Lectures: 1 Macabeus 2,15-29 / Salm 49 / Lluc 19,41-44

22 ■ Divendres. Santa Cecília, verge i màrtir (s. III).

Lectures: 1 Macabeus 4,36-37.52-59 / Salm 1 Cròniques 29,10-11abc.11d-12a.12bc / Lluc 19,45-48

23 ■ Dissabte. Sant Climent, papa (†101). Sant Columbà, abat (s. VI - 615). Santa Lucrècia, verge (†306). Santa Felicitat, màrtir.

Lectures: 1 Macabeus 6,1-13 / Salm 9 / Lluc 20,27-40

24 ■ Jesucrist, Rei de tot el món / Cicle C. Santa Flora, màrtir (†851). Sant Crisògon, màrtir (s. III).

Lectures: 2 Samuel 5,1-3 / Salm 121 / Colossencs 1,12-20 / Lluc 23,35-43

El purgatori: purificació necessària per al trobament amb Déu |

Beat Joan Pau II

Per a tots aquells que es troben en la condició d'obertura a Déu, però d'una manera imperfecta, el camí cap a la benaurança plena requereix una purificació, que la fe de l'Església il·lustra mitjançant la doctrina del «purgatori».

Elements de comprensió en l'Escriptura

En la sagrada Escriptura es poden captar alguns elements que ajuden a comprendre el sentit d'aquesta doctrina, encara que no estigui enunciada de manera explícita. Expressen la convicció que no es pot accedir a Déu sense passar a través d'algun tipus de purificació.

Segons la legislació religiosa de l'Antic Testament, tot allò que està destinat a Déu ha de ser perfecte. L'exigència d'integritat s'imposa evidentment després de la mort, per a entrar en la comunió perfecta i definitiva amb Déu. Qui no té aquesta integritat ha de passar per la purificació. Un text de sant Pau ho suggereix: «Ja es veurà què val l'obra de cadascú: el dia del judici la posarà en evidència, perquè es manifestarà acompanyat de foc, i el foc comprovarà el valor de cada obra. Si l'obra resisteix, el qui l'ha construïda en rebrà la recompensa, mentre que, si crema, en sofrirà la pèrdua, tot i que ell se salvarà, però com qui s'escapa just del foc» (1Co 3, 14-15).

Per a aconseguir un estat d'integritat perfecta és necessària, a vegades, la intercessió o la mediació d'una persona. Per exemple, Moisès obté el perdó del poble amb una súplica, en la qual evoca l'obra salvadora realitzada per Déu en el passat i invoca la seva fidelitat al jurament fet als pares.

La purificació necessària per a trobar-nos amb Déu

Durant la nostra vida terrenal, [...] som convidats a «purificar-nos de tota taca de la carn i de l'esperit» (2Co 7,1; cf. 1Jn 3,3), perquè la trobada amb Déu requereix una puresa absoluta.

Cal eliminar tot vestigi d'inclinació al mal i corregir tota imperfecció de l'ànima. La purificació ha de ser completa, i precisament això és el que ensenya la doctrina de l'Església sobre el purgatori. Aquest terme no indica un lloc, sinó una condició de vida. Els qui des-

prés de la mort viuen en un estat de purificació ja estan en l'amor de Crist, que els allibera dels residus de la imperfecció.

Cal precisar que l'estat de purificació no és una prolongació de la situació terrenal, com si després de la mort es donés una ulterior possibilitat de canviar la pròpia destinació [...].

La dimensió comunitària

Cal proposar avui de nou un últim aspecte important, que la tradició de l'Església sempre ha posat en relleu: la dimensió comunitària. En efecte, els qui es troben en la condició de purificació estan units tant als benaurats que ja gaudeixen plenament de la vida eterna, com a nosaltres, que caminem en aquest món cap a la casa del Pare. Així com en la vida terrenal els creients estan units entre ells en l'únic Cos místic, així també després de la mort els qui viuen en estat de purificació experimenten la mateixa solidaritat eclesial que actua en l'oració, en els sufragis i en la caritat dels altres germans en la fe. La purificació es realitza en el vincle essencial que es crea entre els qui viuen la vida del temps present i els qui ja gaudeixen de la benaurança eterna (versió sintetitzada de les paraules de l'audiència del 4 d'agost de 1999).

Pronunciament dels bisbes catalans sobre dues qüestions d'actualitat ...

Els dies 30 i 31 d'octubre, l'episcopat de Catalunya va celebrar la seva habitual reunió i va fer dos pronunciaments públics sobre qüestions d'actualitat:

13TV

«Els bisbes que formem la Conferència Episcopal Tarraconense, atenent les queixes que rebem de molts fidels, lamentem el clima d'agressivitat i la manipulació de continguts que s'estan donant en alguns mitjans de comunicació de tot l'Estat Espanyol, sobretot en relació a la situació política i social de Catalunya.

»Més en concret, creiem que produeix un greu escàndol a molts membres de la comunitat catòlica de les nostres diòcesis i també a nosaltres, el fet que el canal de televisió 13tv, que ha de respectar les persones i les institucions segons el seu ideari, en alguns dels seus informatius i tertúlies opti pel menyspreu, la desqualificació i fins i tot l'insult. Demanem que aquest mitjà televisiu sigui sempre factor de comprensió i diàleg responsable i fructífer.

»En aquests moments convé que tothom faci un esforç per defensar i promoure una cultura del respecte, la tolerància, el diàleg i la solidaritat entre les persones i els pobles, tal com ensenya repetidament la Doctrina Social de l'Església.»

Les beatificacions de màrtirs a Tarragona

«El passat 13 d'octubre van ser beatificats 522 màrtirs de la persecució religiosa del segle XX a Espanya. Molts d'aquests testimonis de la fe havien nascut o viscut a les nostres diòcesis, que han estat fecundades per la sang d'aquests màrtirs. La seva beatificació no ha de ser simplement un acte que quedi per a la història, sinó un nou impuls en el camí de la fe de les nostres Esglésies, una gràcia de la Pentecosta. La celebració a Tarragona ha estat un goig, però també un compromís per a tots, que hem de concretar amb iniciatives pastorals que siguin expressió i fruit de l'Any de la Fe que estem celebrant.

»Els bisbes de Catalunya pensem que, tal com va demanar el beat Joan Pau II, "cal que les Esglésies locals facin tot el possible per no perdre el record d'aquells que han sofert el martiri" (TMA 37). I alhora el mateix Papa ens demanava, de forma ben solemne, el compromís de realitzar una veritable "purificació de la memòria". En aquest sentit, no ens costa reiterar el que

ja vam afirmar: "Som conscients de les mancances i els errors que, com a membres de l'Església, hàgim pogut cometre en un passat més o menys llunyà, i humilment en demanem perdó; però alhora som també conscients del paper insubstituïble que ha tingut l'Església i el cristianisme en la història mil·lenària de Catalunya" (Al servei del nostre poble, 22).

»Per això, així com en el passat recent l'Església va lluitar decididament a favor de la reconciliació, els drets humans i el restabliment de les llibertats, en temps ben difícils i molt abans de la transició democràtica, ara també ens comprometem a treballar per la reconciliació entre tots els ciutadans i per la guarició de les ferides que encara poguessin restar obertes i que caldria tancar amb la generositat de tots.

»Desitgem que es continuï investigant el període històric que inclou la II República, la Guerra Civil, la Dictadura i la recuperació de la Democràcia, ja que creiem que conèixer la veritat serà un ajut a l'esclarament de la història, conduirà a la pau i a l'autèntica reconciliació entre tots els ciutadans de la nostra terra.»

Altres temes

En la mateixa reunió, els bisbes han acollit amb agraïment l'aprovació per part de Roma de la menció de Sant Josep en la Missa. També preparen la visita a la seu apostòlica, que tindrà lloc a Roma a la primera setmana de març, així com l'Aplec de l'Esperit que es farà a Banyoles per Pentecosta.

Servidor de l'Evangelí | Giovanni Maria Vian (*)

S'ha vist moltes vegades, sobretot en els primers viatges del pontificat, des del primer, sofrent i fort, a Lampedusa, i des d'Assís n'ha arribat l'enèsima confirmació: el papa Francesc atrau perquè s'exposa en primera persona i les seves paraules deixen traslluir una vida arrelada en la contemplació del Senyor. Davant molts milers de joves asseguts davant d'ell, com els primers frares entorn de Francesc, va concloure: «Prediqueu sempre l'Evangelí, i si fos necessari, també amb les paraules. Però, com? Es pot predicar l'Evangelí sense les paraules? Sí! Amb el testimoniatge! Primer el testimoniatge, després les paraules.» I poc abans havia recalcat, en la trobada amb els diversos components de la diòcesi, que l'Església no creix per proselitisme, sinó per atracció. El 4 d'octubre, festa de sant Francesc, el bisbe de Roma va voler anar amb els seus cardenals consellers als llocs de qui va imitar Crist fins a rebre en el seu cos els senyals de la seva passió i que fou proclamat patró d'Itàlia. Cert, per un desig del cor —cap Papa no havia pres el nom del sant d'Assís, ni tan sols els pontífexs franciscans—, però sobretot per anunciar l'Evangelí. Amb la presència i amb les paraules, tan senzilles com eficaces, que romanen impreses en qui les escolta: en els sacerdots exhortats a predicar breument i amb passió, en els pares que per als fills han de ser els primers testimonis de Crist, en els qui llegeixen les Escriptures però sense escoltar Jesús...

En les primeres paraules públiques després de l'elecció en conclave, el papa Francesc va subratllar la relació fonamental entre bisbe i poble. A Assís va voler

parlar altra vegada del camí «amb el nostre poble, de vegades al davant, de vegades al mig i de vegades al darrere: al davant, per guiar la comunitat; al mig, per encoratjar-la i sostenir-la; al darrere, per tenir-la unida a fi que ningú no es quedi massa, massa enrere». Confirmant la confiança en el *sensus fidei* del poble cristià, però posant-se en joc amb paraules que no tenen cap sabor formal: «Aquí penso de nou en vosaltres, sacerdots, i deixeu que em posi també jo amb vosaltres.»

Obrint-se amb senzillesa a qui té al davant —«algun de vosaltres pot pensar: però aquest bisbe, que bé! Hem fet la pregunta i té les respostes totes preparades, escrites. Jo he rebut les preguntes fa alguns dies. Per això les conec», va explicar als joves—, el papa Francesc no dispensa certament de novetats, però sap anunciar l'única veritable novetat, l'Evangelí de Crist. «No us he donat receptes noves. No en tinc, i no cregueu a qui diu que en té: no existeixen», va dir a la catedral, gairebé com per voler dissipar dubtes, recalcant com es pot testimoniar Jesús a qui està lluny «només si es porta la Paraula de Déu en el cor i es camina amb l'Església, com sant Francesc». A Assís —va confiar, resumint el sentit de la visita— «em sembla sentir la veu de sant Francesc que ens repeteix: Evangelí, Evangelí! M'ho diu també a mi, és més, primer a mi: papa Francesc, sigues servidor de l'Evangelí! Si jo no aconsegueixo ser un servidor de l'Evangelí, la meua vida no val res». I va afegir immediatament després que l'Evangelí es refereix a tot l'home.

(*) *Director de l'Osservatore Romano*

Aquest diumenge, cloenda de l'Any de la Fe

Aquest diumenge dia 17, com ja hem anat recordant, té lloc la celebració diocesana de clausura de l'Any de la Fe. L'acte principal serà la missa solemne a 2/4 de 6 de la tarda, a la catedral de Vic, presidida pel nostre bisbe Romà, que inclourà en els seus motius una acció de gràcies per l'Any de la Fe, una acció de gràcies per la beatificació de màrtirs vinculats a la nostra diòcesi, el Dia de la Catedral i l'inici de l'aplicació del Pla Diocesà de Pastoral 2013-14.

Novenari d'ànimes 2013 a Malla i Múnter

Les parròquies de St. Vicenç de Malla i St. Esteve de Múnter estan celebrant aquests dies el tradicional novenari d'ànimes. Aquests són els actes programats per als pròxims dies a l'església parroquial de Malla, sempre a les nou del vespre: dimarts 19 de novembre, «Els màrtirs del segle XX a Catalunya. Perspectiva històrica», a càrrec de Carles Puigferrat, historiador; dijous 21 de novembre, «Una dona en l'Església d'avui», a càrrec de Ma. Carme Pinilla, delegada episcopal d'Ensenyament. El diumenge dia 24, a 2/4 d'11 del matí, té lloc la missa final del novenari i la rifa de l'oca.

Eduard Flores rebé l'ordenació sacerdotal a la catedral de Vic

El diumenge dia 20 d'octubre el bisbe de Vic, Mons. Romà Casanova, va ordenar sacerdot Mn. Eduard Flores i Serradell. El nou prevere, nascut a Ripoll, va tenir la companyia, a la catedral, de desenes de sacerdots, de feligresos vinculats a la parròquia de Sant Josep Obrer de Ripoll, així com de les parròquies de Santa Maria i la Soledat d'Igualada, la seva nova destinació. Precisament els cants de la cerimònia van anar a càrrec de la Coral de Santa Maria d'Igualada, dirigida per Coni Torrents. Com és tradicional, els pares del missacantant van oferir el calze i la patena al bisbe, perquè els lliurés a Mn. Eduard.

En la seva homilia, el bisbe va repassar el magisteri del Concili Vaticà II sobre els preveres, i va fer especial esment de la situació social en què es troben els sacerdots joves, en uns moments ne què moltes persones trenquen els seus lligams amb la fe cristiana.

El nou sacerdot fou revestit amb els ornaments sagrats propis de la seva nova condició; s'encarregà d'ajudar-lo un salesià vinculat a la comunitat de Ripoll. Al final, amb senzillesa i bon humor, Mn. Eduard va oferir una intervenció amb un repàs dels fets i les persones que han marcat la seva vida. Començà així la seva intervenció: «Avui és un dia de festa. Des de sempre m'han ensenyat que aquests dies s'han de celebrar de forma extraordinària, i així m'agradaria de fer-ho... És aquest dia quan s'ha

d'agafar la cassola gran, aquella que tenim desada per a ocasions extraordinàries i per a fer prou menjar per a tots els convidats. Aquesta gran cassola és com el gran amor que Déu ens té i que li agrairé sempre.» Al final invocava l'ajut de Maria Auxiliadora, sant Eudald i sant Bartomeu.

Amb posterioritat a l'ordenació, Mn. Eduard ha celebrat diverses «primeres misses». En la del diumenge 27 a la parròquia de la Soledat d'Igualada estigué acompanyat pel seu rector, Mn. Josep Massana, i els sacerdots Mn. Aribau i Font. Va tenir les paraules de felicitació i confort del rector, que li lliurà el llibre Cercar Déu a Montserrat, del monjo igualadí Bernabé Dalmau.

La nena i les formigues | Mn. Pere Campàs Bonay

A Oxford, una emissora de ràdio va convidar la gent a enviar el relat d'una experiència religiosa tinguda en la infantesa. Ara resumiré la carta que va enviar-los una senyora; s'explica així:

«Encara era una nena quan un dia, seient al jardí, vaig posar atenció en una colònia de formigues. Aquestes, entre l'erba, anaven i venien, mogudes pel tragi de la feina. Mirant-les, em vingué la idea que jo, per a elles, era tan gran que no em podien veure ni comprendre. No podien pensar ni que les estimava ni que les podia destruir.

Aquesta fou la primera experiència religiosa que recordo. Vaig pensar que potser també jo era com una formiga, observada per un Déu transcendent, infinit. No ho vaig dir a la mare.»

Hölderlin ens recorda que Déu tant és en allò més gran com en allò més petit.

Així ho diu un poeta de casa nostra:

Les petites coses

*Jo vull cantar les coses més petites,
les insignificants, les menyspreades,
per desvetllar les notes infinites
que en llur essència dormen oblidades.*

Da pacem, Domine | Pere Oliva, prevere

Migdia de Tots Sants i a redós de l'església parroquial de Sant Martí, el poble fidel, havent celebrat els sants misteris de la fe, es disposa, en una senzilla processó improvisada, a fer el breu trajecte cap al cementiri, on reposen les restes de molts batejats, esperant la vida plena promesa pel nostre Salvador. En aquest curt itinerari, tot entonant el Vell pelegrí, ens apleguem al voltant de la creu, que esdevé el centre del recinte. A banda i banda, hi ha situats els nínxols de les diverses famílies que componen el mosaic rural del poble.

Martinencs i martinencques que van viure, creure i estimar en aquests indrets esperen el cel nou i la terra nova; i els qui ens hi hem aplegat, per recordar-los i confiar-los al Pare de tota misericòrdia per Jesucrist; maldem per viure tan bé com sabem la melodia evangèlica que al llarg de més d'un mil·lenni —en dóna fe l'església romànica que ens acull cada diumenge impassible i callada— ha ressonat en aquesta contrada.

Una petita fondalada, a tocar del riu Sescorts que aboca en el Ter recargolat i imprecís, un cabal tranquil i a vegades arrauxat; un racó humit i bac en l'hivern fred de la Plana, que apunta ja el pendent del Cabrerès.

Hi som com a Església i estimem com a poble els nostres difunts. Un salm, un parenostre i una pregària conclusiva remouen en el nostre cor la biografia d'aquells que hem estimat i ens han estimat, en l'aixopluc de la comunió dels sants que ens empara i ens comunica la pau de Déu. S'hi està bé, abraçats pel sol càlidament tardoral del migdia...

I en caient de la tarda, a la sagrera de Sant Bartomeu Sesgorgues, el silenci sempre omnipresent s'ha apoderat d'aquests prats de solei que guaiten la plana amb ufanesa. Silenci compassat i ritmat pels versets d'un salm de desig, en el captard de roig encès... Tot jo tinc set vós, del Déu que m'és vida. Quan serà que veuré Déu cara a cara?...

El parenostre recitat mentre la claror es retira sense fer fressa ens fa reviure la callada presència de Déu en la nostra vida. En els nostres propis silencis ell hi habita. I també en els captards pacificats o abusats de les nostres biografies i de les vides dels qui volem recordar en l'oració dels batejats.

L'escenari d'aquest dia de Tots Sants, la pregària pels nostres difunts, arreu de la nostra geografia, hi ha estat ben present. N'hem evocat dues instantànies breus i imprecises. Com la vida mateixa.

Llibres | «Cristians en la societat del diàleg i de la convivència» | Cardenal Lluís Martínez Sistach

El llibre recull ponències i intervencions que el cardenal Lluís Martínez Sistach ha anat presentant en diversos congressos i jornades des de 1986, sobre una temàtica comuna: la presència de l'Església i dels cristians en la societat. El llibre inclou quinze treballs i s'ha enriquit amb el pròleg del cardenal Tarcisio Bertone, ex-secretari d'Estat. Té tres eixos: la relació entre l'Església i els cristians i la societat, Europa

com a cultura en tensió entre la tradició judeocristiana i el món grec, entre el pensament racional i el missatge cristià, i la societat del diàleg i de la convivència.

full diocesà | Solsona i Vic

DIRECTORS:

VIC: Xavier Bisbal
Santa Maria 1, 08500 VIC
Tel. / Fax 93 885 07 09
Correu electrònic:
mitjans-comunicacio@bisbatvic.com
SOLSONA: Júlia Ayala
Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
Tel. 973 48 06 19
C/e: mitjans@bisbatsolsona.cat

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.

REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC

ADMINISTRACIÓ:

Rda. Camprodon 2, 08500 VIC
Tel. 93 886 15 55 / Fax 93 88919 09
IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
Ronda Camprodon 2, 08500 VIC

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60